

Пърси Биш Шели

Облакът

Зажаднели цветя, аз ви ръся с вода
от реки и морета незначайни!
Зашумели листа в полусънна мечта,
аз ви нося прохлади омайни!
Изпод моите крила пак росата преля
и събуди от сън семената.
Тихо те ще растат върху майчина гръд,
затанцува ли в слънце земята.
Често долния свят аз обстрелвам със град
и полята навред побелявам;
после пак изведнъж ги обливам със дъжд,
и сред гръм, и сред смях, отминавам.

Връх премина ли в бяг, аз засипвам го в сняг
и отдолу застенват горите;
нощем чака ме сън, на постеля навън,
до гърдите на бури сърдити.
Тук в най-тъмния кът окован е гърмът
и ту в ярост реве, ту замира,
а над мен ден и ноц моят пламенен вожд,
мойта мълния, в пътя се вира.
В нея грей любовта, нея води страстта
към подморските духове черни,
над земи и моря ни за миг тя не спря
да ми сочи пътеките верни.
И в безкрайния ход по небесния свод
вечно с тази любов е щастлива;
над реки, планини, над поля, долини,
тя сърцето си ярко разкрива.
Горе нежни лъчи гаят моите очи.
Долу тя в дъждове се излива.

Звездоока зора с метеорни пера
ме догонва в просторите ясни
и додето с ръка милва мойта снага,
на небето Зорницата гасне;
сякаш е златни крила, на висока скала,
горе там, на върха в планините,
е застанал орел, и прекрасен, и смел,
в миг запрял, озарен от лъчите...
А когато блести и със жар ми шепти

кървав залез за сласт и отмора,
и покрый вечерта с наметало света,
и помръкне лазурът просторен –
в моя нощен кафез, без посока и вест,
като гълъб се свивам аз, морен.

Тази бледна жена, назована луна,
оградена с огньове студени,
бавно в мрака пълзи там над моите коси,
от среднощния полъх развени.
И нозете ѝ тук, доближили без звук,
някой път моя покрив пробиват,
и стотици звезди, невидени преди,
ту надничат оттам, ту се скриват;
та когато се взра в тази тяхна игра
и ми спомнят пчели позлатени,
и разпоря разсмян моя шатър тъкан,
то морето прилича под мене
на парче от небе, що захвърлено бе
долу, в рой от лъчи посребрени.

Денем слънцето сам аз обвивам във плам,
нощем с бисери кича луната;
и вулканите спят, и звездите мъждят,
мойто знаме щом вихър размята.
От земя до земя аз вися във тъма
и под мене вълните не спират.
Като мост вледенен, като покрив втвърден
планини ме отдолу подпират.
А отпред закове ли в безброй цветове
своята арка победна дъгата,
с урагана сърдит, в лед и пламък обвит,
аз минавам, превзел небесата.
Отстрани висини и искрят светлини.
Долу влажна се смее Земята.

Аз съм вечно дете на Земя и Море,
своя дом във Небето намирам.
През мъгли, ветрове, през води, брегове,
аз меня се, но без да умирам!
Затова след дъжда, щом дори и следа
не остане от мене отгоре,

и лъчите блестят и строят в своя път
свода син на безкрайни простори,
в моя тих саркофаг тихо смея се пак,
пак отдолу след миг изпълзвам,
като призрак-беглец, прероден младенец
– и отново лазура стъмнявам!...

1820

КРАЙ

© 1959 Цветан Стоянов, превод от английски

Percy Bysshe Shelley
The Cloud, 1820

Сканиране: NomaD, 2008

Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, NomaD, 2008

Публикация:

Пърси Биш Шели. Избрана лирика

Превод от английски на Цветан Стоянов и Илия Люцканов

Редактор: проф. Марко Минков

Художник: Борис Ангелушев

Худ. редактор: Васил Йончев

Техн. редактор: Димитър Захариев

Коректор: Елка Георгиева

Дадена за печат 8. XII. 1958 г. Излязла от печат 15. VI. 1959 г.

Печатни коли: 16V2. Формат: 84x108/82. Тираж: 8080.

Поръчка № 84 (778). Поръчка на печатницата № 17.

Цена 8,60 лева.

Държ. полиграфически комбинат Димитър Благоев

Народна култура, София, 1959

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5557>]